

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudkyně JUDr. Terezou Kučerovou,
ve věci

žalobkyně: T. N. N., narozená dne
bytem
státní příslušnost
zastoupená advokátem JUDr. Hugem Körblem
sídlem Hybernská 1007/20, 110 00 Praha 1

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

za účasti: I. T. Y. V., narozená dne
bytem
II. T. T. N., narozená dne
bytem
III. T. T. N., narozený dne
bytem

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 8. 2024, č. j. MV-106828-4/SO-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 21. 8. 2024, č. j. MV-106828-4/SO-2024, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku **10 800 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího právního zástupce.
- III. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalobkyni **se vrací** přeplatek na soudním poplatku ve výši **1 000 Kč**, který jí bude vyplacen z účtu Krajského soudu v Českých Budějovicích ve lhůtě 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.
- V. Žalobkyně **se vyzývá**, aby ve **lhůtě 7 dnů** ode dne doručení tohoto rozsudku sdělila soudu údaje pro vrácení přeplatku na soudním poplatku, jinak bude přeplatek na soudním poplatku vrácen na účet, ze kterého byl uhrazen.
- VI. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:**I. Vymezení věci**

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*správní orgán*“ *I. stupně*) ze dne 7. 6. 2024, č. j. OAM-56420-28/ZM-2023 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), neboť pobyt žalobkyně na území není v zájmu České republiky.
2. Žalovaná rozhodnutím ze dne 21. 8. 2024, č. j. MV-106828-4/SO-2024 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), zamítla odvolání žalobkyně a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

II. Shrnutí žaloby

3. Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně dne 2. 9. 2024 žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „*krajský soud*“), ve které navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
4. Žalobkyně v první řadě namítla, že v napadeném rozhodnutí nebyl správně vyložen neurčitý právní pojem „v zájmu ČR“, použitý v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Dle žalobkyně je úvaha, že její pobyt na základě zaměstnanecké karty nemá být v zájmu ČR, postavena na tom, že žalobkyně jako vietnamská občanka podala při svém pobytu v ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia žádost o vydání zaměstnanecké karty. Tím se dle napadeného rozhodnutí měla žalobkyně pokoušet obejít kvóty pro žádosti o vydání zaměstnaneckých karet nastavené (počínaje zářím roku 2019) zákonodárcem v ustanovení § 181b zákona o pobytu cizinců ve spojení s nařízením vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu,

kteřé lze podat na zastupitelském úřadu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*nařízení vlády č. 220/2019 Sb.*“). Nastavením kvót dle žalobkyně zákonodárce reagoval na dlouhodobou praxi zastupitelského úřadu ČR v Hanoji, kterou za nezákonnou označil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019-54.

5. Žalobkyně uvedla, že úvahy žalované stran kvót pro zaměstnanecké karty zmíněné v napadeném rozhodnutí považuje za relativně zbytečné, když problematika kvót byla přezkoumána Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 14. 7. 2022, č. j. 4 Azs 14/2022-34 i Ústavním soudem v usnesení ze dne 16. 8. 2022, sp. zn. II. ÚS 20411/22, a zhodnocena jako souladná s právem a s pravomocí ČR nastavit si takto pravidla. Na výkladu kvót žalovaná ilustruje, v čem má spočívat nezáměr ČR na pobytu žalobkyně na základě zaměstnanecké karty, a to tak, že od žalobkyně se očekávalo, že bude pobývat na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia i nadále a bude pokračovat ve studiu. Dle žalobkyně přitom žalovaná nevysvětluje, proč by mělo být nelegitimní a nelegální, že se žalobkyně pokusila ze studijního života přejít do zaměstnaneckého života.
6. Dále dle žalobkyně jsou nesprávné závěry žalované o tom, že by snaha žalobkyně coby vietnamského občana změnit účel svého dlouhodobého pobytu ze studijního na zaměstnání, měla při zohlednění kvót pro zaměstnanecké karty být hodnocena jako nelegální a způsobit jí zánik pobytu v ČR. Žalobkyně tvrdí, že její snaha po ukončení studia, ať úspěšně, či nikoliv, začít pracovat, je naprosto legální a legitimní. Nazírání žalované dle žalobkyně v podstatě činí podezřelého každého studenta, který po dokončení studia začne pracovat či podnikat, a to zvláště za situace, kdy jeho studium nemělo ideální a bezproblémový průběh. S tímto postojem žalobkyně nesouhlasí.
7. Žalobkyně rovněž namítla, že úvaha žalované o tom, že žalobkyně při své snaze získat zaměstnaneckou kartu jedná proti zájmu ČR, který je vyjádřený v podobě nastavení kvót pro žádosti o zaměstnanecké karty podávané na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji, je retroaktivní. V této souvislosti žalobkyně připomněla, že do ČR přicestovala v dubnu roku 2019. Kvóty pro zaměstnanecké karty byly nastaveny až od září roku 2019. Úvahu, že nyní není snaha žalobkyně získat zaměstnaneckou kartu v zájmu ČR, proto považuje žalobkyně za retroaktivní, chybnou a protiprávní. Uvedla, že pokud by před dubnem roku 2019 věděla, že ČR nebude chtít, aby zde pracovali vietnamští občané, mohla ke svému přestěhování zvolit jiný stát, neboť by pro ni nemělo smysl se do ČR stěhovat.
8. Žalobkyně zdůraznila, že o vydání zaměstnanecké karty požádala při legálním pobytu v ČR a v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Svou snahu o vydání zaměstnanecké karty proto považuje za legální a legitimní. Úvahu žalované navíc považuje za diskriminační ve vztahu k jednotlivým cizincům podle občanství, když je založena na tom, že vietnamský občan, který by žádal o vydání zaměstnanecké karty při pobytu v ČR, by postupoval proti zájmu ČR.
9. Závěrem žalobkyně uvedla, že stále probíhá řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia zahájeného původní žádostí ze dne 18. 9. 2019. Toto řízení není ukončeno v důsledku odmítnutí původní žádosti žalobkyně. Rozhodnutí o odmítnutí žádosti bylo napraveno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 8. 2022,

č. j. 25 A 129/2021-49, respektive navazujícím zrušujícím rozhodnutím žalované ze dne 2. 11. 2022,

č. j. MV-56597-14/SO-2021, kdy další kroky ze strany správního orgánu I. stupně nastaly až na konci roku 2023, resp. na začátku roku 2024. V současnosti (v době podání žaloby – pozn. krajského soudu) toto řízení stále probíhá. Po déle než 5 letech pobytu na základě fikce povolení

k dlouhodobému pobytu za účelem studia považuje žalobkyně za pochopitelné, že chce účel pobytu změnit. Odpovědnost za toto pochybení je dle žalobkyně na straně správních orgánů, přestože žalovaná shledává odpovědnou žalobkyni.

10. Součástí žaloby byla též žádost o přiznání odkladného účinku žalobě. O této žádosti krajský soud rozhodl usnesením ze dne 27. 9. 2024, č. j. 64 A 10/2024-41, a to tak, že žalobě odkladný účinek nepřiznal.

III. Shrnutí vyjádření žalované, repliky žalobkyně, vyjádření osob zúčastněných na řízení

11. Žalovaná ve svém vyjádření plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní argumentace je obsahově téměř shodná s odvolacími námitkami. Žalovaná navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
12. Žalovaná v první řadě uvedla, že Vláda České republiky, v souladu s § 181b zákona o pobytu cizinců nařízením vlády č. 220/2019 Sb. stanovila maximální počty žádostí o pobytová oprávnění, které lze ročně podat u některých zastupitelských úřadů. V důvodové zprávě k nařízení vlády č. 220/2019 Sb. je uvedeno: „*V nastavení kvót jsou v některých případech zohledněna i bezpečnostní rizika spojená s imigrací z daného regionu...Podávání žádostí mimo Programy je zcela znemožněno pouze ve státech, u nichž existuje zvýšené bezpečnostní riziko (Irák, Sýrie, Afghánistán, Pákistán, Vietnam).*“ Omezením objemu podávaných žádostí u zastupitelského úřadu ČR v Hanoji pouze na 200 žádostí o vydání zaměstnanecké karty ve vládním Programu klíčový a vědecký personál dala dle žalované Vláda ČR najevo, že má zájem na tom, aby z Vietnamu přicházeli na území ČR za účelem zaměstnání pouze ti cizinci, kteří mají pracovat na klíčových pozicích nebo minimálně na pracovních pozicích vyžadujících vysokou kvalifikaci (kategorie CZ_ISCO 1-3), tak aby se minimalizovala bezpečnostní rizika plynoucí z nekontrolovaného přílivu nekvalifikované pracovní síly.
13. V této souvislosti žalovaná zmínila, že na základě žádosti žalobkyně podané na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji jí bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem studia. Nebylo přitom konstatováno, že její pobyt na území není v zájmu ČR. Jsou-li však stanoveny kvóty pro ekonomickou migraci pro určitou zemi, pak nelze ignorovat úmysl státu omezit příliv nekvalifikovaných pracovníků, v daném případě z Vietnamské socialistické republiky, a akceptovat postup žalobkyně i dalších osob, které jednaly stejně a po příjezdu na území podaly žádost o změnu účelu pobytu. Je zřejmé, že žalobkyně nenaplnila cíl zvýšit studiem svou kvalifikaci a tu následně uplatnit, ať již v zemi původu nebo v ČR. Pobyt žalobkyně nebyl dle žalované nežádoucí od počátku, stal se jím až poté, kdy projevila svůj úmysl neplnit původně požadovaný účel pobytu, ale vykonávat zde právě nežádoucí nekvalifikovanou práci. V případě pobytů za účelem studia nemá stát možnost omezit počet vstupů za tímto účelem stanovením kvót, nelze však připustit, aby se

využití této skutečnosti stalo efektivním nástrojem eliminace kvót stanovených pro pracovní migraci.

14. Žalovaná je toho názoru, že v projednávaném případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečně a řádně odůvodněno a je v souladu s platnými právními předpisy. Zároveň žalovaná zdůraznila, že v posuzovaném případě nejde o přímou aplikaci kvót, které se na žádosti podávané na území nevztahují. Existence kvót tvoří východisko pro úvahu, jaký je zájem státu, pokud se jedná o pracovní migraci z Vietnamu, a při posuzování žádosti o vydání zaměstnanecké karty, podané na území, je třeba toto hledisko dle žalované zohlednit. Žalovaná považuje za nezpochybnitelně logickou úvahu, že pokud stát nemá zájem na přílivu nekvalifikované pracovní síly z Vietnamu přicházející přímo z jejího území, pak tento nezájem trvá i v případě, že cizinec z Vietnamu vstoupí na území ČR na základě nárokového pobytového titulu, pro nějž nelze stanovit kvóty, a bez naplnění účelu pobytu, pro který mu byla zaměstnanecká karta vydána, mění účel svého pobytu na zaměstnání, a to na nekvalifikovanou pracovní pozici.
15. Žalovaná závěrem uvedla, že jsou jí známy zrušující rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, a ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, týkající se neudělení zaměstnanecké karty státním příslušníkům Vietnamu z důvodu, že jejich pobyt není v zájmu ČR. Komise se závěry uvedenými ve výše uvedených rozsudcích vyjádřila nesouhlas a zmínila, že se obrátila na IV. senát Nejvyššího správního soudu s doplněním své kasační stížnosti ve věci sp. zn. 4 Azs 93/2024 mimo jiné s návrhem, aby IV. senát podle § 17 odst. 1 soudního řádu správního postoupil věc k rozhodnutí rozšířenému senátu. Se stejným návrhem se obrátila i na VI., VIII. a X. senát Nejvyššího správního soudu. Komise má za to, že by krajský soud měl vyčkat s rozsudkem ve věci žalobkyně na ukončení výše uvedených řízení o kasační stížnosti a dalších řízení o kasační stížnosti dotýkajících se dané problematiky vedených u jiných senátů Nejvyššího správního soudu, konkrétně ve věcech vedených pod sp. zn. 6 Azs 157/2024, sp. zn. 8 Azs 84/2024 a sp. zn. 10 Azs 172/2024. Žalovaná rovněž poukázala na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2024, č. j. 41 A 23/2024-28, ze dne 30. 9. 2024, kterým byla žaloba podaná v obdobné věci zamítnuta.
16. Krajskému soudu byla dne 10. 10. 2024 doručena replika žalobkyně, v níž zrekapitulovala vyjádření žalované k žalobě a přirovnala postup žalované k situaci před vydáním rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019-54, kdy se dle žalobkyně moc výkonná bez zákonného zmocnění od moci zákonodárné pokoušela protiprávně omezovat počty určitých žádostí o určitá pobytová oprávnění. Toto žalobkyně považuje za protiprávní. Zároveň znovu zdůraznila, že do ČR přicestovala v dubnu roku 2019, tedy před zavedením kvót pro zaměstnanecké karty v září roku 2019. Závěrem žalobkyně uvedla, že by krajský soud neměl vyčkávat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasačních stížnostech, jak uvedla žalovaná, když judikatura je dle jejího názoru jednoznačná a stejných právních názorů je od různých soudů více, přičemž odkázala především na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56.

17. K žalobě se vyjádřily rovněž osoby zúčastněné na řízení, a to paní T. Y. V., teta žalobkyně, pan T. T. N., strýc žalobkyně a paní T. T. N., sestra žalobkyně. Všichni shodně v obecné rovině uvedli, že mají za to, že žalobě žalobkyně má být plně vyhověno.

IV. Právní hodnocení krajského soudu

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“). O věci samé krajský soud rozhodl bez jednání za splnění podmínek § 51 odst. 1 věty první s. ř. s., když oba účastníci řízení s takovým postupem vyjádřili souhlas.
19. Žaloba je důvodná.
20. Stěžejní otázku v projednávané věci představuje posouzení, zda byl dán důvod pro zamítnutí žádosti žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty podané správnímu orgánu I. stupně z důvodu, že její pobyt na území není v zájmu ČR ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců., resp. zda mohly správní orgány s odkazem na nařízení č. 220/2019 Sb. v případě žalobkyně dovodit, že její pobyt není v zájmu ČR.
21. Jak bylo účastníky řízení předestřeno, obdobnou otázkou se v nedávné době zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, a ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37. Krajský soud neshledal důvod se v projednávané věci od závěrů vyřčených v těchto rozhodnutích odchýlovat.
22. Podle § 42g odst. 5 věty první a druhé zákona o pobytu cizinců platí, že „[ž]ádost o vydání zaměstnanecké karty se podává na zastupitelském úřadu. V průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu.“
23. Podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]ro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).“
24. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců platí, že „[m]inisterstvo cizinci neudělí dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“
25. Podle § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců „[v]láda nařízením stanoví maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvržené rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, jde-li o žádosti o zaměstnaneckou kartu.“
26. Podle § 1 odst. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb. platí, že „[m]aximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze v rámci období 1 roku podat na zastupitelském úřadu, je uveden ve sloupci 2 přílohy č. 2 k tomuto nařízení.“

27. Mezi účastníky řízení je nesporné, že dne 10. 8. 2023 podala žalobkyně žádost o vydání zaměstnanecké karty k zaměstnavateli X. L. N., IČO 28663144, se sídlem P. tř. X, Č. B., na pracovní pozici prodávající v prodejnách. Současně je mezi účastníky řízení nesporné, že žalobkyně pobývala na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia vydaného s platností od 6. 5. 2019 do 31. 8. 2019, resp. následně na základě fikce tohoto pobytového oprávnění ve smyslu § 47 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, kdy řízení o této žádosti nebylo v době vydání napadeného rozhodnutí pravomocně skončeno.
28. Ze shora citovaného § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že o zaměstnaneckou kartu lze žádat několika způsoby, a to jednak na zastupitelském úřadu, jednak na příslušném ministerstvu. Je-li žádost o vydání zaměstnanecké karty podána zastupitelskému úřadu, pak může mít na rozhodování o ní vliv omezení, k němuž vládu zmocňuje shora citovaný § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Toto omezení se promítá i do způsobu, jakým zastupitelský úřad rozhodne o žádostech, které byly podány po dosažení stanoveného maximálního počtu žádostí. Podle § 169h odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí, že „*[v] případě rozvržení maximálního počtu žádostí o víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání a o zaměstnaneckou kartu na maximální počet žádostí, které lze podat v rámci jednotlivých vládou schválených programů, a maximální počet ostatních žádostí, je žádost rovněž nepřijatelná, pokud byl v příslušném kalendářním měsíci na příslušném zastupitelském úřadu podán maximální počet žádostí stanovený nařízením vlády vydaným podle § 181b odst. 2 pro jednotlivé vládou schválené programy nebo pro ostatní žádosti*“.
29. Prostřednictvím nařízení vlády č. 220/2019 Sb. Vláda ČR stanovila maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období jednoho roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce mimo jiné na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji. Podle přílohy č. 2 k nařízení vlády č. 220/2019 Sb. je maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu pro zastupitelský úřad v Hanoji v rámci programu „*vysoce kvalifikovaný zaměstnanec nebo klíčový a vědecký personál*“ stanoven na 200 žádostí a v rámci programu „*kvalifikovaný zaměstnanec*“ na 0 žádostí. Uvedené kvóty byly stanoveny pro tento konkrétní zastupitelský úřad, a nikoli plošně pro státní příslušníky Vietnamu. Jsou-li k tomu splněny další zákonné podmínky, mohou cizinci podat žádost o vydání zaměstnanecké karty buď na jiném zastupitelském úřadu, nebo přímo na ministerstvu (srov. shora zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 149/2024-56). Žalobkyně v souladu se zákonem podala žádost o zaměstnaneckou kartu správnímu orgánu I. stupně, tj. ministerstvu. Učinila tak v době, kdy pobývala na území ČR na základě fikce povolení k dlouhodobému pobytu. Krajský soud proto konstatuje, že se na rozhodování o žádosti žalobkyně přímo nevztahují kvóty stanovené nařízením vlády č. 220/2019 Sb., týkající se žádostí podaných výhradně na zastupitelském úřadu.
30. Žalovaná uvedla, že prostřednictvím nařízení vlády č. 220/2019 Sb. je dle jejího názoru vyjádřen zájem státu na tom, aby z Vietnamu přicházeli do ČR za účelem zaměstnání pouze cizinci, kteří budou pracovat na pracovních pozicích vyžadujících vysokou kvalifikaci dle programu zde uvedeného. Tato podmínka u pracovní pozice prodávač v prodejnách, kterou plánuje v případě vydání zaměstnanecké karty zastávat žalobkyně, dle žalované splněna není. Proto je dle žalované dán důvod pro zamítnutí žádosti žalobkyně o vydání zaměstnanecké

karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť pobyt žalobkyně není v zájmu ČR. Žalovaná zdůraznila rovněž to, že na případ žalobkyně nařízení vlády č. 220/2019 Sb. přímo neaplikovala. Existence kvót dle žalované tvoří pouze východisko pro úvahu, že ČR nemá zájem na pobytu žalobkyně na základě zaměstnanecké karty vydané k takovému nekvalifikovanému zaměstnání, ač žádost žalobkyně podala na území ČR příslušnému ministerstvu.

31. V této souvislosti krajský soud uvádí, že právě výkladem neurčitého právního pojmu „zájem ČR“ ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců se v obdobné věci zabýval Nejvyšší správní soud ve shora zmiňovaném rozsudku č. j. 1 Azs 158/2024-37. Uvedl, že *„ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců bylo do zákona o pobytu cizinců včleněno zákonem č. 428/2005 Sb. s účinností od 26. 4. 2005. V původním znění zakazovalo udělit dlouhodobé vízum, pokud pobyt cizince na území nebyl v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Zákon č. 427/2010 Sb. z tohoto ustanovení vypustil slovo „zahraničněpolitickém“. Důvodová zpráva k této změně uvádí: „Ustanovení řeší důvody neudělení víza. Stávající právní úprava umožňuje vízum neudělit mimo jiné z důvodu zahraničně politického zájmu České republiky. Cílem návrhu je výslovně zakotvit možnost neudělení dlouhodobého víza nejen z hlediska zahraničně politického, ale i v dalších situacích, které nejsou v souladu se zájmy České republiky.“ To znamená, že zájem ČR není výhradně zahraničněpolitický; připouští také jiné zájmy, např. na bezpečnosti státu a jeho obyvatel, na získání kvalifikované pracovní síly atd. Přitom platí, že zájem státu musí být transparentním způsobem projevený navenek.“ Tyto závěry převzal Nejvyšší správní soud i v rozsudku č. j. 5 Azs 149/2024-56.*
32. Shodně jako ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 1 Azs 158/2024, je i v nyní projednávané věci rozhodné, zda správní orgány řádně posoudily důvod nevydání zaměstnanecké karty, který shledávají v tom, že pobyt žalobkyně na území není v zájmu ČR. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se podává, že důvod zamítnutí žádosti, a to i v části týkající se toho, zda pobyt cizince na území je či není v zájmu ČR, musí být založen na vyhodnocení konkrétních individualizovaných rizik (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2022, č. j. 10 Azs 409/2021-50, či ze dne 23. 6. 2023, č. j. 8 Azs 278/2021-52). Ve shora zmiňovaném rozsudku č. j. 5 Azs 149/2024-56 stran kvót Nejvyšší správní soud zdůraznil, že nařízení vlády č. 220/2019 Sb. *„nijak neomezuje cizince, včetně státních příslušníků Vietnamu, kteří na území České republiky již dlouhodobě pobývají a řádně zde plní původní účel pobytu, aby požádali podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o změnu účelu jejich pobytu. V této souvislosti lze podpůrně poukázat i na úmysl předkladatele vyjádřený v důvodové zprávě k zákonu č. 176/2019 Sb., podle níž „[z]avedení kvót je navrhováno pouze vůči cizincům žádajícím ze zahraničí o vstup na území České republiky. Ve vztahu k cizincům, kteří již na území České republiky pobývají za jinými (neekonomickými) účely, a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat“ (Poslanecká sněmovna, 8. volební období, 2017-2021, sněmovní tisk 203/0).“* Ke shodným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud rovněž v rozsudku č. j. 1 Azs 158/2024-37.
33. Závěr žalované, že pobyt žalobkyně na území na základě zaměstnanecké karty není v zájmu ČR, učiněný výlučně na úvaze, že stanovení maximálního počtu žádostí o zaměstnaneckou kartu podaných na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji podle nařízení vlády č. 220/2019 Sb.,

Shoda s prvopisem: J. M.

omezuje

i možnost vydání zaměstnaneckých karet státním příslušníkům Vietnamu pobývajícím dlouhodobě na území ČR, tak ve srovnání se shora citovanými závěry Nejvyššího správního soudu neobstojí. Krajský soud konstatuje, že omezení stanovené nařízením vlády č. 220/2019 Sb. nelze rozšiřovat na jiné žadatele než na ty, kteří podávají žádost o pobytové oprávnění na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji. Tímto postupem správních orgánů není naplněn požadavek, aby důvod nevydání zaměstnanecké karty byl vždy dostatečně individualizován ve vztahu k osobě žadatele. Rozhodnutí správních orgánů ve věci žalobkyně jsou proto nezákonná. Na tom nic nemění ani závěr žalované, že postup správního orgánu I. stupně nepředstavuje přímé uplatnění kvót stanovených nařízením vlády, nýbrž prosazování stejného zájmu, který byl důvodem pro jejich stanovení (srov. stranu

5 napadeného rozhodnutí). Popsaným způsobem správní orgány vůči žalobkyni uplatnily omezení, které z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. neplyne. Účelem nařízení nebylo omezit počet žádostí podávaných ministerstvu na území ČR, nýbrž pouze těch, které jsou podávány na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji. Právě v tomto kontextu Nejvyšší správní soud shledal ústavnost

a nediskriminační povahu tohoto omezení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne

14. 7. 2022, č. j. 4 Azs 14/2022-34 a ze dne 29. 7. 2024, č. j. 5 Azs 284/2023-35).

34. Rovněž žalovanou namítané obcházení zákona, kterého se obecně cizinci mohou dopouštět tím, že na základě nárokového pobytového titulu povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, pro nějž nejsou stanoveny kvóty, bez naplnění účelu tohoto pobytu, mění účel svého pobytu na účel zaměstnání, a to na nekvalifikovanou pracovní pozici, v případě žalobkyně neobstojí. Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala, že žalobkyně přicestovala na území ČR dne 15. 4. 2019. Bylo jí vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem absolvování studia intenzivního kurzu českého jazyka a kurzu odborné přípravy ke studiu na Ekonomické fakultě VŠB, oboru Marketing a management, s platností od 6. 5. 2019 do 31. 8. 2019. Žádost o vydání zaměstnanecké karty podala žalobkyně dne 10. 8. 2023, tj. po více než čtyřech letech od jejího příchodu na území. Žalobkyně sice plně nedostála účelu, za kterým jí bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno, když po studiu dokonce několika přípravných jazykových kurzů nenastoupila ke studiu na české vysoké škole. S ohledem na skutečnost, že nařízení vlády č. 220/2019 Sb. je účinné ode dne 1. 9. 2019, tj. ode dne po příjezdu žalobkyně na území, se však lze jen stěží domnívat, že úmyslem žalobkyně bylo od počátku kvóty stanovené nařízením obejít. Pokud to odůvodňovaly konkrétní okolnosti jejího případu, žalovaná mohla zaměstnaneckou kartu žalobkyni nevydat z některého z ostatních důvodů podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, případně postupovat jiným způsobem.
35. Ze shora uvedených důvodů shledal krajský soud žalobní námitky, které se týkaly nesprávného výkladu neurčitého právního pojmu „zájem ČR“ a nesprávného použití nařízením vlády č. 220/2019 Sb. v projednávané věci důvodnými. Vzhledem k výše uvedeným závěrům se

krajský soud nezabýval dalšími žalobními námitkami žalobkyně, protože by to bylo s ohledem tyto závěry nadbytečné.

V. Závěr a náklady řízení

36. Z uvedených důvodů krajský soud bez jednání zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost postupem dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil krajský soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
37. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
38. Pokud jde o procesně úspěšnou žalobkyni, v jejím případě jsou náklady řízení představovány zaplaceným soudním poplatkem ve výši celkem 4 000 Kč (3 000 Kč za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě) a odměnou advokáta za zastupování v řízení o žalobě ve výši 2 × 3 100 Kč za dva úkony právní služby (převzetí a příprava věci a sepsání žaloby) dle § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a paušální náhradou hotových výdajů 2 × 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, celkem tedy 6 800 Kč. Odměnu advokáta za repliku žalobkyně ze dne 10. 10. 2024 krajský soud nepřiznal, neboť žalobkyně v replice neuvádí žádné nové a pro věc relevantní skutečnosti. Jelikož zástupce žalobkyně nedoložil rozhodnutí o registraci k DPH (zástupce žalobkyně byl vyzván v rámci poučení o procesních právech ze dne 5. 9. 2024, č. j. 64 A 10/2024-28), není odměna a náhrada hotových výdajů navyšována o sazbu této daně. Celkové náklady řízení žalobkyně tedy činí 10 800 Kč. Tuto částku je žalovaná povinna zaplatit žalobkyni do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.
39. Usnesením ze dne 27. 9. 2024, č. j. 64 A 10/2024-41, krajský soud pod výrokem II. rozhodl, že žalobkyně je povinna uhradit soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, a to ve lhůtě 3 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení. Toto usnesení nabylo právní moci dne 27. 9. 2024. Dne 30. 9. 2024 obdržel krajský soud na účet soudní poplatek ve výši 1 000 Kč s poznámkou plátce 5137592003/0800. Téhož dne pak krajský soud obdržel opakovanou platbu soudního poplatku ve výši 1 000 Kč taktéž prostřednictvím bankovního převodu s poznámkou plátce 1320882019/3030. Vzhledem k tomu, že žalobkyně uhradila na soudním poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě částku v celkové výši 2 000 Kč namísto 1 000 Kč, je zřejmé, že na poplatku zaplatila více, než kolik činí její poplatková povinnost. V daném případě byly naplněny podmínky § 10 odst. 1, věty druhé zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, a proto krajský soud rozhodl výrokem IV. o vrácení přeplatku na soudním poplatku ve výši 1 000 Kč žalobkyni. Současně byla žalobkyně výrokem V. vyzvána, aby v přiměřené lhůtě 7 dnů sdělila potřebné údaje pro vrácení přeplatku na soudním poplatku (zejm. číslo bankovního účtu, popř. variabilní symbol). Bude-li tato výzva oslyšena, bude přeplatek na soudním poplatku vrácen na bankovní účet, ze kterého byl uhrazen.

40. Žalovaná, která neměla v soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení.
41. Osoby zúčastněné na řízení nemají na náhradu nákladů řízení právo, neboť jim nevznikly žádné náklady spojené s plněním povinnosti, kterou by jim uložil soud (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 26. listopadu 2024

JUDr. Tereza Kučerová v. r.
samosoudkyně